

Kurt Kotouč A Jeho Přítel Zdeněk Ornest

Obrázek byl pořízen ve druhé polovině 80. let, když jsem jel se Zdeňkem Ornestem (nalevo) do USA navštívit našeho kamaráda Leopolda Lewiho, který také patřil ke "Škid" chlapcům v Terezíně.

Během války, když jsem byl v Terezíně, jsem měl štěstí, protože jsem se dostal do L-417. Byla to budova někdejší terezínské školy, kde bylo deset tzv. heimů – chlapeckých domovů. Každý domov měl svou místnost, své vychovatele, své číslo a své jméno. Byl jsem v čísle 1 a náš vychovatel byl Valtr Eisinger.

Naše společenství v domově jedna jsme nazvali „republika Škid“. Bylo to podle Eisingera, který nám vyprávěl o ruské knize „Republika Škid“, kterou měl moc rád. Všechny nás tím zaujal a chtěli jsme být škidovci. Škid je vlastně zkratka z ruského "škola imeni Dostojevského", školy pro bezprizorné v porevolučním Petrohradě. Škid byl tajný. Na stěně našeho domova sice visel náš znak, kde byl vyryt název Škid, ale Eisinger nás poučil, abychom cizím lidem tento název vysvětlovali jako zkratku „Škola I. domov“. Byli jsme tedy republika a měli jsme vlastní samosprávu, která byla ustavena na slavnostním pátečním večeru 18. prosince 1942. Každý z nás měl podle svých schopností a zájmů něco na starosti. Členové samosprávy byli voleni, i já jsem jednu dobu působil jako její předseda. Pro Škid bylo příznačné, že to byl kolektiv, ve kterém si každý našel svoje místo.

Časopis Vedem byl výlučně záležitostí nás chlapců. Profesor Eisinger psal jen úvodníky, občas přispěl nějakým překladem z ruštiny. Vždycky v pátek večer jsme se sesedli kolem stolu anebo se rozmístili po kavalcích, prostě jak to šlo, a každý, kdo něco v tom týdnu napsal, předstoupil a přečetl svůj příspěvek. Časopis se nikdy nezveřejňoval jinak než při pravidelném pátečním předčítání. Po celé dva roky „vycházel“ každý pátek časopis Vedem zásluhou našeho redaktora, Petra Ginze.